

Berounka 28. června – 6. července 2002

Účast: Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Vilda a Věra s Natálkou a Štěpánem, Ríša a Martina s Edíkem, Tomáš J. a Alena J. s Pétou, Tomášem J. ml., Lukášem a psem Gábinou, Pavel Kučera, Karel J. a Gábina, Dráža a Míla s Kačenkou, Kýza, Honza, Míša C., Lída, Jirka a Irena, Pavel F. a Jitka s Tomáškem F., Alena M. a Melíšek se psem Kikinou, Lucka, Tvrdá a Markéta s Terezkou, Radek, Martin a Dáša, Romana a Mirek, Monika a Petr, Michal a Markéta F. s Kubíkem

Pátek 28. června 2002 (Praha – Dolany): Další z monumentálních akcí, zejména co do počtu účastníků - alespoň na jeden den nás na ní bylo téměř padesát, se tentokrát odehrála na Berounce. Tuto poklidnou, ale díky čarokrásné přírodě v jejím okolí na horním a středním toku nádhernou řeku, kterou jsme předtím jeli naposledy v roce 1994, jsme vybrali jako obvykle až po delším domlouvání, cože vlastně letos pojedeme. Jelikož s Vltavou jsme počítali tradičně na srpen, byť ničivé záplavy nám nakonec nedovolili tuto akci realizovat, vypadla jako první. Stejně tak Lužnice s Otavou, které jsme si vychutnávali loni. Ve hře tak zůstala Ohře, Berounka, některá ze slovenských řek a Sázava. Ta odpadla velmi záhy, protože ji z jara, byť jen spodní úsek, známe již notoricky, a tak zbyla kombinace Ohře s Berounkou anebo Slovensko. To jsme nakonec odložili jako jakousi specialitku na příští rok a kombinaci Ohře s Berounkou zúžili právě na Berouнку.

Jako první během slunného pátečního odpoledne přijeli Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, následováni Vildou a Věrou, Ríšou a Martinou s Edíkem, Tomášem a Alenou J. s Pétou, Lukášem a psem Gábinou, Pavlem Kučerou, netradičně na motorce jedoucím Karlem, Drážou a Mílou s Kačenkou.

Místem startu letošní vody bylo stejně jako před osmi lety tábořiště v Dolanech, nedaleko za Plzní. Kemp Na Závrtku se nacházel na louce zdvihající se od řeky na jejím pravém břehu, přičemž v horní části byl umístěn stánek s typickou nabídkou nápojů a jednoduchých pokrmů. Před ním bylo možné vlévat do svých útrob Gambáče buď ve velkém vojenském stanu nebo na několika lavicích se stoly pod širým nebem. Zde se jako první celí nedočkaví a natěšení usadili Vilda s Věrou a čekali na ostatní, než v dolní části tábořiště postaví stany. Bylo sice hezky a slunečno, ale v podvečer již bylo poměrně chladno, a tak Vildovi záhy byla v kraťasech a tričku pěkná zima. Jenže nechtěl pustit flek, a proto statečně čekal až do doby, než přišli Kubíni, jenže pak už se mu zase s několika kousky v nohách nechtělo vstávat. Alespoň si tedy půjčil od Helči bundu.

Mezitím odjela do Branova na koncert skupiny Brutus skupina složená z Ríši a Martiny, Tomáše a Aleny J. s Pétou a psem Gábinou, Pavla Kučery a Karla. Nazpátek se vrátili až v noci doplnění dalšími návštěvníky koncertu: Tomášem J. ml., Kýzou, Honzou, Míšou a Lídou, ale bez Pavla Kučery, jenž předtím přijel pouze jako řidič Avie - byl totiž jediný, kdo na ní měl papíry - a Pěti se psem Gábinou, které Alena nechala na chatě u rodičů.

Ostatní poseděli v bufetu, něco popili a pojedli a pak se přesunuli ke stanům, kde z několika kousků dřeva nelezeneých po okolí zažehli jakýsi pokus o oheň. Spát pak šli poměrně brzy, jen Vilda „držel stráž“ u ohýnku, než přijede skupinka z Brutusu.

Stany jsme si postavili bohužel vedle party řvounů, kteří v noci byli dost hluční. To bychom jim odpustili, protože na vodě je to normální, na rozdíl od toho, že hluční byli i od časného rána.

Sobota 29. června 2002 (Dolany – Nadryby; 6,6 km): Po ranním probuzení, na němž se nemalou měrou podílela zmíněná skupina řvounů, jsme posnídali a začali přemýšlet, kam a jak pojedeme dnes. Nejprve bylo nutné stanovit cíl dnešní plavby. Ze dvou možností - necelých sedm kilometrů vzdálených Nadryb a 21 km dalekého kempu Kobylka - jsme poměrně jednoznačně zvolili první variantu. Hlasitě přitom zazněla myšlenka, že jedeme k Frantovi Knoflíčkovi, jehož jméno coby provozovatele kempu jsme vyčetli v kilometráži. Poté padl i početnou skupinou podporovaný návrh nebourat tábořiště, kánoe nechat v Nadrybech, vrátit se odpoledne do Dolan a zítra dopoledne při převozu aut vyložit posádky opět v Nadrybech. Jediným argumentem krom práce s bouráním a stavěním stanů byl fakt, že naše plátěná obydlí byla trochu navlhla od dopoledních přeháněk. Tato myšlenka byla však natolik komplikovaná, navíc v rozporu s vodáckou filozofií neustálého pohybu vpřed po vodě, že v dramatickém hlasování naštěstí zvítězila varianta opuštění Dolan.

Dopoledne nás posílili čerstvě dorazivší Pavel F. a Jitka s Tomášem F. a Jirka s Irenou, kteří ještě s námi vypluli, na rozdíl od Aleny M. s Luckou, jež přijely až do Nadryb. Jak již bylo zmíněno, počasí dnes nebylo nejlepší, dopoledne bylo chladno - teploměr na bufetu ukazoval pouhých čtrnáct stupňů, střídavě poprchávalo a svítilo sluníčko.

Významnou skutečností bylo to, že oproti předchozím dvěma rokům se letos opět jelo na lehkou. Plavba na řece se tím sice výrazně zjednodušila, ale díky převozům aut jsme každý den ztráceli velké množství času v těch nejlepších hodinách. Také dnes bylo nutné přesunout auta a bagáž, přičemž řidiče nazpět z Nadryb přivezly Helča a Dráza v rolích doprovodného autobusu. Díky zdržení jsme tak vypluli až v půl třetí, naštěstí nás ale čekala jen krátká trasa, jejíž zdolání nám přesto zabralo téměř čtyři hodiny.

Berounka v tomto úseku mírným proudem meandruje, a tak jsme většinu cesty absolvovali v soulodi, v níž jsme konzumovali různé blahodárné nápoje. Úspěch překvapivě zaznamenalo i Pavlovo „archivní“ výrazně kořeněné Vánoční víno, které našel před odjezdem na vodu v útrobách sklepu, kde leželo zapomenuté z Vánoc.

Řeka hezky tekla a dnes, ale i po celý týden, byl dostatek vody, díky čemuž bylo možné sjíždět téměř všechny jezy. Taktéž okolní příroda byla zejména v horním toku nádherná. Proplouvali jsme hlubokým zalesněným údolím, netknutou a nezastavěnou přírodou a to až do čtvrtka, kdy v okolí Křivoklátu přibýly četné chaty a vesnice.

Na tak krátkém úseku přesto došlo ke spoustě humorných i zajímavých příhod. První jsme zaznamenali vlastně ještě před vyplutím, kdy nás pobavil v Dolanech pohled na kuriózní plavidlo tvořené karoserií trabantu přimontovanou na prámu z nafouknutých obřích pneumatik. Trabant byl navíc vybaven funkčními klaksony a majáčky a vyzdoben reklamami alkoholických nápojů a jinými doplňky.

Zábavný okamžik nastal také, když Míla poté, co mu ostatní odtáhli asi o padesát metrů dál kánoe s Kačenkou, zůstal „viset“ na nepřístupné skále vystupující z vody pokuřující flegmaticky cigaretu. Necháпали jsme, proč na skálu vůbec vylezl - k vykonání potřeby se hodila jen velmi málo. Kačka se pro něj však po zdolání mírného proudu vrátila.

„Já bych se tam nechal,“ komentoval to Míla.

Hned první den jsme zaznamenali také několik cvaknutí. Premiéru zařídili Kýza s Honzou. Ti se převrátili na absolutním voleji, kdy to bylo pro všechny velmi zábavným překvapením.

Honza jen vyplivující vodu z pusy poznamenal: „To jsem nečekal!“

Pro velký úspěch si to zopakovali na pátém kilometru při proplouvání jezem [Telín - Smědčice](#). Ten byl přitom tvořen jen mírnou vlnkou uprostřed řeky, takže ostatní si ho sjížděli i několikrát, a to i druhou cestou v pravé části v zhruba jedné třetině šíře řeky. Kánoe jsme si mezi jednotlivými pokusy vytáhli podél ostrůvku uprostřed toku. Zde jsme zaznamenali i další cvaknutí, když si Pavel F. vlezl k Lukášovi, že si jez sjedou spolu, ale dříve než se u ostrůvku, kde našli nad jezem do lodí, pořádně usadili a srovnali sedačky, již byli ve vodě. V té době

ale již bylo krásně. Slunko naplno vysvitlo a teplota znatelně stoupla. Nebyla to tedy zase až tak nepříjemná koupel.

Po ujetí jednoho kilometru jsme dorazili k dalšímu jezu - [Valentovskému mlýnu](#) v Nadrybech, u něhož bylo i neoficiální tábořiště. My ale měli auta a stany až na dalším tábořišti o kousek dál. Jen jsme se tedy lehce občerstvili v bufýtku, kde si někteří z nás dali guláš - no spíš to byla gulášová polévka, popili pívko a rum, a poté pokračovali. Jez jsme zdolali vpravo po dřevěné šupně, po níž naše lodě krásně sklouzly.

Kemp v Nadrybech za přívozem byl situován na malé levobřežní loučce, na níž jsme byli úplně sami. Ono by se sem asi ani o moc víc stanů nevešlo, ale vůbec po celou vodu, až na závěr, bylo ve všech tábořištích krásně prázdné. To samé platí i o počtu kánoí plavících se po řece.

Naše řady se i nadále rozrůstaly, když přijela Gábina a také Tvrďa a Markéta s Terezkou.

Večer jsme se přesunuli do zastřešeného sezení u bufýtku s kvalitní nabídkou pití a jídel, jež byla navíc dobrá a velmi rychle ohřívána. Třeba dodat, že blízkost Plzně byla znát i z nabídky veškerých občerstvovacích zařízení, kde čepovali výhradně Gambrinus a rum se pyšnil značkou Božkov. U bufýtku jsme pak nadmíru vydatně zapařili, což ale vůbec nevadilo Pavlince a Terezce, aby spokojeně spinkaly v kočárcích. Hrál se na kytary, zpívalo, byla bezvadná nálada a došlo i na četné panáky. K Tvrďovi a Pavlovi s kytarami se přidal harmonikář Luďa, jenže Pavel zanedlouho zrušil kytaru - rozpadlo se mu udělátko, co na krku drží struny ve své poloze. Později zrušil ještě sebe, takže ráno nemohl najít brejle, ladičku a mantl a byl nějaké zelenej.

Neděle 30. června 2002 (Nadryby – Liblín; 14,5 km): Počasí, které nám včera odpoledne nastavilo svou přívětivou tvář, nás těšilo i během celého dnešního dne. Bylo krásně, slunce pálilo a i díky tomu byla výborná nálada.

V poledne převezli řidiči auta do kempu Kobylka a Tvrďa s Markétou a Terezkou odjeli domů. Na řidiče čekali ostatní u bufýtku, jen děti se koupaly u přívozu.

Vypluli jsme na řeku, dnes opět bez Helči s Pavlínkou a také Míli a Lídy, kteří jeli nakoupit do Plzeňského Tesca masíčka na večerní grilování a jiné potraviny, tak jak jsme si je objednali. Také dnes nás čekalo několik jezů. K prvnímu z nich - [Darové](#) - jsme dospěli po třech kilometrech, ale protože byl nesjízdný, stáhli jsme jej vlevo po jeho suché části. Na dalších jezích jsme se ale již opět dočkali několika cvaknutí.

Jako první nás pobavila na sedmém kilometru Dráža s Lukášem na [Kaceřově](#). Tento narušený jez jsme sjížděli jazykem v jedné třetině toku vlevo a právě na jeho konci na ně čekala nedobrovolná koupel. Podobně dopadl Kýza na [Žikovském mlýně - Čivicích](#). Tato na jedenáctém kilometru postavená „překážka“ byla sjízdná jen s obtížemi, respektive ji bylo možné pouze „seskákat“ u levého břehu v singlu, navíc s pořádným rachnutím zádí. Právě přitom předvedl Kýza polovičního eskymáka. Na pravém břehu pod jezem jsme zastavili u bufýtku tvořeného buňkou, stolky a lavicemi. Zde jsme poseděli, osvěžili se pivíčkem a také se zde odehrál i menší boj hladovců o hranolky. Ne že by za to zrovna stály, ale nabídka jídel byla natolik skromná - jen nějaké ty smaženiny, a čekací doba na ně poměrně dlouhá, takže když už na ně člověk čekal tak dlouho, tak se nechtěl nechat nikým, byť nechtěně, předběhnout.

Kája se šel mezitím vykoupat do řeky, ale rychle přiběhl, když se za ním znenadání objevil labuťák. Byl to ten samý, který nás honil již předtím, kdy naše kánoe hnál asi sto metrů v neskutečném tempu před sebou - chybělo jen do toho pustit hudbu z filmu Čelisti. Přitom jsme konstatovali, že kdyby nás takhle hnál celou trasu, tak jsme ji dnes zdolali za hodinu.

Posledním dnešním jezem, dva kilometry před cílem, byl [Libštejský mlýn](#), který jsme krátce přenesli po levém břehu. Pod ním předvedli Pavel F. a Jitka náklon, při němž nabrali hojně vody, tedy takové poloviční cvaknutí.

Během celé plavby nás také pobavilo několik vypadnutí do vody při nastupování či vystupování z kánoe.

Aktérem toho prvního - zřejmě nejzajímavějšího - byl Vilda, jenž provedl dokonalé salto s dopadem do vody před svými známými u mlýna v Dírci, kde se nedlouho po vyplutí z Nadryb zastavili s Věrou na kus řeči. Je pravda, že břeh zde byl vysoký a z lodi jen špatně přístupný. O to zábavnější byl jeho kousek, když chtěl před svým publikem předvést ukázkové nalodění se.

Dalším, kdo se prezentoval obdobným kouskem, byl Lukáš před jezem Žíkovský mlýn. Mokřý však již byl z Kaceřova, takže ho to ani nějak nerozhodilo. To Dráža měla o dost více důvodů, aby jí podvečerní nedobrovolná koupel naštvála. Zahučela totiž do obzvláště smrdutého bahna, navíc v samotném závěru dnešní plavby v Liblíně. Nejlepší na tom bylo to, že asi deset metrů od místa, kde se oddala bahenním koupelím, byl skrytý za vzrostlou trávou ideální kamenitý plácek pro vylézání z kánoí.

Kemp Kobylka, kde jsme dnes tábořili, byl velmi pěkný. Rozprostíral se na velké posekané pravobřežní louce, byly v něm dřevěné bufýtky, a celkově to zde působilo velmi přívětivě. Čekali zde již Helča s Pájou, Míla a Lída, a co bylo pro naše hladové žaludky nejdůležitější, Míla již obsluhoval malý skládací gril, na nějž začal pokládat objednané steaky. Zanedlouho jsme tedy již měli možnost si začít pochutnávat na té dobrotě.

Domů dnes večer odjeli Helča s Pájou a Martinou, Jirka s Irenou a Gábina s Lídou, takže naše výprava doznala první významnější redukce. Večer jsme si ještě rozdělali ohýnek z dříví zakoupeného v bufetu. Posezení pak bylo po včerejší „bouři“ i dnešním náročném dni poklidné, takzvaně sanitární.

Pondělí 1. července 2002 (Liblín – Hlince; cca 14,7 km): Dopolední převoz aut a bagáže do dalšího tábořiště, jímž po většinou odmítnutém 22 kilometrů vzdáleném Zvíkovci byly Hlince, se stal pro řidiče velmi příjemným. Zasloužily se o to dvě lahve rumu, které zdolali při návratu. Poté co byli konečně Mílou dovezeni zpět do Kobylky, přičemž z auta vystupovali s nepřítomným úsměvem, jsme spluli do Liblína. Přitom jsme minuli z levé strany se vlévající Střelu. Protože naše dosavadní strava spočívala převážně z párků, klobás, hamburgerů, hranolek a jiných rychlých jídel nabízených ve stáncích v tábořištích, všichni jsme měli chuť na pořádný žvanec. Vydali jsme se tedy na oběd do hospody, byť jsme se zde na něj docela načekali. Hlad a chuť však byly tak intenzivní, že jsme to vydrželi.

Po obědě jsme vypluli ve dvou skupinách, to proto, že jsme v hospodě dojedli se značným odstupem. Po ujetí půldruhého kilometru jsme dorazili k jezu [Liblínský mlýn](#), jenž jsme zdolali jednou ze dvou proudnic. Přitom nás pobavili svým cvaknutím Míla s Míšou. Později je úspěšně napodobili Říša s Edíkem. Smutný okamžik naopak nastal, když Říša a Pavel F. utopili láhev rumu, která jim vypadla do vody při jejím předávání v soulodi.

Řeka hezky tekla a my proplouvali nádhernou krajinou, což rozhodně nemohl ocenit Vilda. Načal se již při zmíněném převozu aut a během plavby se dorazil, takže Věra ho chtíc nechtíc musela uložit do lodi a ujmout se kormidlování. Na Kájův dotaz: „Co se mu stalo?“ jen poznamenala: „Ále, uhodil do něj kulový blesk.“

Minuli jsme pozdně odpoledním sluncem ozářenou zříceninu hradu [Krašov](#) na levém břehu na kopci a přistáli před jezem Krašovský mlýn - Bohy na desátém kilometru. Na levém břehu před mlýnským náhonem zde byl postaven občerstvovací stánek s posezením u dřevěných stolů s lavicemi. U něj jsme pojedli gulášovku pytlíkovku, něco popili a první skupina počkala na druhou. Zajímavý nápoj - čaj s pepermintkou - si tu objednal Pavel F.

Po svačině, při níž odjeli zde dopoledne zaparkovaným autem do Prahy do práce Jesici s Tomášem ml., následovala malá exhibice při zdolávání jezu. Ten byl sice velmi kamenitý a díky tomu teoreticky nesjízdňý, to ale nezabránilo některým zadákům v jeho pokoření buď středem toku mezi velkými kameny nebo vlevo esíčkem mezi menšími kameny. Karel, nečekaně oživlý Vilda, Kýza s Honzou, Míla a Ríša si tak zde mohli posílit sebevědomí.

Poměrně rychle jsme pak dopluli do Hlince. Kemp tvořila louka na levém břehu a byl slabší než místa, kde jsme tábořili dosud. Protože zde byla chráněná oblast, museli jsme auta nechat na přilehlém parkovišti. Nicméně i zde byl zastřešený bufýtek a navíc přívěs s výtečnými grilovanými kuřaty, do nichž jsme bez váhání šli. Dalším oslabením naší skupiny byl mezitím odjezd domů Aleny M. s Luckou a Jitkou.

Po večeři a popítí v bufetu jsme rozdělali ohýnek z dříví, jež nám zbylo z Kobylky, a u něj pěkně poseděli. Mílovi se přitom podařilo za všeobecného smíchu ostatních rozsednout skládací kempinkovou židličku, kterou Pavel pohotově nastražil na odskočivší si Drážu. Jenže ta šla hned poté spát, a tak se do pastí chytil Kýza. Alespoň to zůstalo v rodině. Sedl si do ní při návratu z bufetu a měl z toho pak těžké dilema, že má jen z mozku piva kostku. Půl hodiny byl celý nesvůj, než mu ostatní prozradili, že to byla jen malá svihárníčka.

Nejmenší děti - Kačka, Lukáš, Kája a Tomášek F. - si ještě vyškemraly nocleh pod širákem. Naštěstí jsme je přikryli celtou, protože ráno začalo pršet.

Úterý 2. července 2002 (Hlince – Zvíkovec; cca 7,2 km): Ráno kolem šesté začalo pršet a déšť pak trval téměř po celý den. Zahnali jsme tedy děti z pod širáku do stanů a spali dále. Dopoledne pokračoval úbytek účastníků vody, když do Prahy odjeli Vilda s Věrou a Pavel F. Ostatní poseděli v zastřešeném bufetu, ale krom vyplnění ankety Pádlo 2002 a popítí a najezení se byla nuda. Protože vytrvalý déšť neustával, většina z nás pak raději zalehla do stanů s hřejivou myšlenkou, že už se dnes nikam nepojede. Jenomže ve tři hodiny se Karel a Pavel usnesli, že setrvat zde další den není to pravé ořechové - později se ukázalo, že to byla moudrá myšlenka - a začali všechny budit. Překvapivě namísto toho, aby dostali botou do hlavy, byli úspěšní. Využili totiž rozespalosti ostatních a z toho vyplývající jejich neschopnosti se bránit, a tak je skutečně vyhnali. Sbalily se stany a auta vyrazila s bagáží do Zvíkovce.

Cesta byla krátká, ale o to dobrodružnější. Nejprve se Avie jen ztěží vyšplhala po prudce stoupající cestě do Hlince. Zde jsme málem zajeli bláznivého psa zmateně pobíhajícího přes silnici, a vrcholem všeho bylo, když se Alenina na střechu Avie přivázaná vydra, již si zde nechala do svého na čtvrtek naplánovaného návratu, uvolnila a visela během jízdy napříč silnici držíc jen za jeden úchyt. Ke všemu to Karel s Pavlem uvnitř vozu neviděli a ani neslyšeli Ríšovo zběsilé výstražné troubení, přestože do klaksonu bušil téměř v rytmu techna. Ujeli tak několik set metrů, než Karel konečně se slovy: „Co to tam ten Richard za náma vyvádí za bejkárny?“ zastavil a po zjištění, jak se věci mají, společně opravili uvázání lodě. Při zpáteční cestě pak ještě na hrbolaté cestě Míla nevydržel zvuk úderů podvozku Míšina auta o cestu a své hlavy o střechu, raději vystoupil asi tři sta metrů před kempem a došel ten kus pěšky.

Ještě před vyplutím jsme řešili ztracené pádlo, které Tomášek s Lukášem nechali pohozené na břehu při svém dopoledním projíždění se na řece, a jež díky tomu samozřejmě zmizelo. Na řeku jsme vyrazili v neskutečných půl šesté, ale čekala nás jen krátká trasa, stany byly ve Zvíkovci postaveny, a tak jsme byli v pohodě.

Po jednom kilometru nás čekal první z dnešních dvou jezů, jímž byl [Lejskův mlýn](#), a který jsme sjeli vpravo malou úzkou šlajsníčkou. Pobavilo nás, když na vyčuhujícím dřevěném trámku v její dolní části zůstali doslova viset nejprve Ríša a pak i Karel, kteří se pak komicky všemožně vrtěli a nadskakovali, aby sklouzli s kánoí dolů. Dnes nás na řece bylo asi nejméně

z jinak extrémně početné výpravy, takže Karel, Kýza, a Honza museli jet na singlu, abychom vůbec odvezli všechny lodě, co nám zbyly. Do Zvíkovce jsme totiž na sucho převezli jen Aleninu vydru a při vyplouvání z Hlince jsme zjistili, že nám jedna loď přebývá.

Kousek před Zvíkovcem zastavily tři kánoe na pravém břehu s tím, že se Ríša a Karel musí vysrat. Ríšovi to trvalo dost dlouho, a tak mu Karel, Dráža, Míša a Edík zaškodili tím, že mu ujeli. Ríša si chtěl stopnout zrovna v tu chvíli kolem proplouvající raft, aby je dohonil, ale s hajzlpapírem v ruce nebudil moc důvěru, a tak mu nezbylo, než do kempu dojít pěšky.

Druhý jez, již ve [Zvíkovci](#), se pro svůj nevhodný profil nedal jet. Proto jsme jej přenesli po levém břehu, a pak již zbývalo jen několik set metrů do kempu. Ten byl menší, umístěný na pravém břehu za silničním mostem a asi nejhezčí ze všech, ve kterých jsme na Berounce nocovali. Byl v něm pěkný zastřešený bufýtek - spolu se záchody a umývárnu oddělený od placu na stany potůčkem přemostěným několika mostky.

Zatímco mlad'oši poseděli v bufetu, kde ale brzy zavřeli a pak, když zde dopíjeli svá poslední piva, i zhasnuli (vůbec ve všech kempech zavírali poměrně brzy!), ostatní zapálili ohýnek ze zde zakoupeného dříví. Byl to pak asi nejpříjemnější večer - seděli jsme kolem ohně, povídali si, vtipkovali a byl takový opravdový klídek a pohoda. Přispělo k tomu také to, že večer přestalo pršet a bylo celkem teplo. Nakonec jsme vydrželi povídat asi do tří hodin, když se ještě předtím podařilo Karlovi rozsednout další kempinkovou sedačku.

Středa 3. července 2002 (Zvíkovec – Branov; 15,1 km): Ráno jsme provedli takzvané bleskové sbalení, načež řidiči převezli auta a bagáž do Branova. Dnes již bylo opět nádherné slunečné počasí, a tak si při čekání na návrat řidičů děti hrály u potoka a dospělí polehávali jako rypouši slonů v tábořišti osvěžování pivky a zmrzlinami z bufýtku. Řidiče před polednem přivezl Radek, který se na tento den připojil k naší skupině.

Na plavbu jsme se vydali vybaveni spoustou rumu - jen Karel měl v barelu čtyři lahve! To ale nemohlo zabránit tomu, aby se s Radkem po ujetí pouhého jednoho kilometru cvakli hned na prvním jezu [Kočkův mlýn - Kostelík](#), byť se jednalo vlastně jen o nenápadný stupínek, jenž jsme sjížděli při pravém břehu.

Po třech kilometrech jsme dopluli k druhému jezu [Čilá](#). Ten byl na první pohled nesjízdný, ale bylo krásně, a tak jsme se zde pěkně vyřádili. Zdolat jeho vysokou hranu s vývařištem se nejprve pokusili Karel s Honzou bokem, ale oba jejich pokusy skončili cvaknutím. Chuť si spravili, až když si k sobě přibrali Kýzu a sjeli ho středem tentokrát klasicky špicí napřed. Byť s velkým drenutím zádí kánoi byli stejně úspěšní i ostatní zadáci, kteří je následovali. Navíc jsme vyprovokovali skupinku „modroušů“ - partičky Lojzů s modrými kánoemi, kteří se kompletně vycvakali včetně těch, kteří loď přenesli a při nastupování do ní u vyústění potoka pod jezem do nich najeli jejich kamarádi. Nad jezem jsme se také konečně pěkně vykoukali, což radostně kvitovaly zejména děti.

Po delší pohodové plavbě jsme se přiblížili dnešnímu cíli. Ještě předtím - dva kilometry před Branovem - jsme ale dospěli k legendární restauraci U Rozvědčíka na levém břehu Berounky. Dříve nás ale Radek, coby místní domorodec, zavedl do štoly, jejíž vchod na druhém břehu byl zarostlý stromky. Jenomže Karlovou baterkou by si člověk neposvítit ani na hodinky, takže jsme se jen lehce zchladili při průniku pouhých asi dvacet metrů do nitra štoly a raději se přeplavili do hospody. To ovšem bez Ríši s Edíkem a Kýzy s Honzou, kteří ji jedouc napřed minuli. Na zahrádce jsme si výtečně pochutnali na gulášku, vrabcích, rajské a svíčkové, jen pivo už zde netočili Gambrinus, jako všude předtím. Holt jsme se již vzdálili Plzni. Na druhou stranu tady čepovali výbornou malinovou limonádu.

Ríša, během vody přejmenovaný na Helmuta, s Edíkem mezitím dorazili do kempu, naložili loď a vyrazili do Prahy, přičemž cestou ještě hodil k Rozvědčíkovi Kýzu a Honzu. To se ale již přihnala opravdu výživná bouřka. Pavel s Kájou vyrazili napřed, zatímco ostatní ještě

chvíli popili a díky tomu mohli vidět kousek Tomáška a Lukáše, kteří pak vyplouvali tím způsobem, že na deštěm rozbahněném a kluzkém břehu nasedli do kánoe a sjeli i s ní do řeky. Skončilo to pochopitelně cvaknutím, jež dnes bylo již jejich druhé, a to je několikrát zachránila při jejich blbnutí jen jejich nízká váha.

Kemp v Branově se nacházel na pravém břehu kousek pod posledním jednoduchým jízdem [Nezabudický mlýn](#), který jsme sjeli proudnicí vlevo. Čekali zde již Tomáš a Alena J. s Tomášem ml. a Pět'ou. Společně jsme pak napnuli celtu vedle Avie, a pod takto vytvořeným přístřeškem večer grilovali špízečky z masa dovezeného Álou. Taktéž jsme zavítali do bufýtku, respektive do velkého vojenského stanu, kde jsme mohli sedět a popíjet skryti před deštěm.

Čtvrtek 4. července 2002 (Branov): Naše rozhodnutí zůstat jeden den na místě a dát si odpočinkovou pauzu ovlivnilo hned několik faktorů. Jednak to bylo chladné a deštivé počasí s větrem, dále to, že jsme zde chtěli vyčkat četných posil, jež svůj příjezd slíbily na dnešek, a v neposlední řadě nás Alena a Karel lákali na návštěvu blízké hospody U Buku, kterou dobře znají, jelikož jejich rodiče mají nedaleko chatu. Kemp sice nebyl nijak výrazný, ale naše rozhodnutí to neovlivnilo.

Před polednem jsme vyrazili na výlet na nedaleký gotický hrad Křivoklát. Kulturní zážitek jsme zde však nezískali dle svých představ, protože skupina návštěvníků byla extrémně předimenzovaná, takže přesuny mezi jednotlivými navštěvovanými sály se protahovaly a na prohlídku bylo o to méně času. Také průvodkyně svým výkonem moc neoslnila. Mluvila potichu jako jeptiška a o historii hradu a vystavovaných exponátech toho moc neřekla.

Někteří z nás si po prohlídce dali na hradě v místním bufetu s opravdu dobrou nabídkou jídel malé občerstvení, ale to neměli dělat! Záhy jsme totiž přejeli na pozdní oběd do zmíněné hospody [U Buku](#). Zde jsme si objednali jídla a zjistili, proč Alena tu hospodu pořád tak vychvaluje. Porce, jež jsme obdrželi, byly doslova šílené! Z jedné by se pohodlně najedli dva. Největší dávku obdržel asi Míla, který si objednal masovou směs, načež mu donesli asi dvě kila masa. Nicméně popral se s tím statečně, i když mu ve finále uletěl knoflík od kalhot. Krom vyvalené vany tak hrozilo, že někomu vystřelí oko.

Večer přijely četné posily, jimiž byli Helča s Pájou, Vilda a Věra s Natálkou a Štěpánem, Alena M. a Melíšek, Martin a Dáša, Mirek a Romča, Karlem dovezená Gábina a Monika s Petrem.

Později jsme zasedli do obřího stanu u bufetu, Pavel a poté i Tomáš hráli na kytaru, zpívalo se a popíjelo. Přisun alkoholu rozhodně nevázl, což bylo možné sledovat zejména na dvojici dnešních „posil“. Melíšek byl natolik rozevlátý, že ztratil klíče od Alenina auta. Ty jsme sice zanedlouho našli, ale nechali jsme ho trochu vydusit ve vlastní šťávě. Když asi po deseti minutách zjistil, že na něj Helča neustále mluví proto, aby si všiml, že si klíče pověsila na ucho namísto náušnice, jen si bezradně vylil na hlavu půllitr piva.

Také Monika evidentně přebrala, neustále se dožadovala svých oblíbených hitů a hru na kytaru doprovázela jakýmsi gogo tancem. Dokonce vybrala od ostatních vodáků ve stanu asi dvě stě korun, o nichž jí kdosi namluvil, že to nebylo za hudbu, ale za ten tanec. S přibývajícím časem jsme pak postupně odpadávali spát.

Pátek 5. července 2002 (Branov – Zbečno; 15,0 km): Počasí se opět změnilo, vysvitlo slunce a udělalo se krásně. Ráno přijely další posily - Michal a Markéta F. s Kubíkem a Lída. Po převezení aut a pozemního doprovodu, jímž byli Helča s Pájou, Figerovi, Melíšek a Monika s Petrem (ti dva později odjeli domů) jsme vypluli. Vilda si ještě předtím nachystal pro děti na porculán nově zakoupené dřevěné stoličky, ale protože s vysoko položeným

těžištěm by byli značně nestabilní, Helča mu to rozmluvila. Proto je raději posadil na molitanové sedačky.

Bylo vidět, že jsou svátky, protože oproti předchozím dnům kánoí na řece zdatně přibýlo, takže už jsme se neplavili tak jako dosud téměř sami. Po třech kilometrech jsme dorazili k nesjízdnému jezu [Roztoky](#). Nějaký „machr“ ho sice zavřenou šlajsnou vpravo jel či spíše skákal, my ho ale raději přenesli po levém břehu. Zanedlouho jsme již zastavovali na oběd u Křivoklátu v Roztokách. Místní hospody nás sice celkovou úrovní i kvalitou jídel zklamaly, navíc jsme byli nuceni se rozdělit do dvou skupin, ale alespoň jsme se nasýtli.

Další plavba již probíhala zcela pohodově a s četnými srážkami. Došlo i na koupání u tábořiště U Vodácký holky. Byl zde silný proud, a tak humorná situace nastala při přistávání u pravého břehu, když Míša s Álou M. smetly kánoí jakéhosi plavce posedávajícího v nepříliš hluboké řece. Pak jsme se již konečně osvěžili koupelí, byť voda nebyla zrovna nejteplejší.

Později jsme pokračovali dále a málem došlo k drobnému incidentu, když jakási rybář zachytil na háček naše soulodí. Cosi mrmlal, ale když mu Tomáš naznačil, že by mohl skončit ve vodě, tak zmlkl. V soulodí jsme pak pokračovali po téměř celý zbytek cesty, v jejímž závěru, vlastně již při dojezdu k tábořišti, ještě naschvál cvakl Karel Gábinu.

To jsme již byli v levobřežním kempu Karavan kemp Posselt. Tábořiště bylo doslova šílené! Bylo tvořeno oplocenou zarostlou loukou plnou mastňáckých turistů se svými obřími vlgvamy a nahlas hrajícími rádi. Nepřehlédnutelnou či spíše nepřechichnutelnou dominantou byl smrdutý chemický hajzlík. Navíc stánek s občerstvením fungoval či spíše nefungoval doslova tragicky - dlouhé fronty, mizerná nabídka a pomatený personál. Skupina složená z Tomáše a Ály J. s Tomášem ml., Melíška a Aleny M., Kýzi a Kubínů tudíž raději vyrazila na večeri do hospody v několik kilometrů vzdálené vesnici. I zde byly ale dost zmatky s jídly. Tomáš ml. nesnášející zeleninu si dal Zahradníkovu překvapení, ale překvapen byl pro něj dosti šokujícím způsobem, neboť obdržel maso v hromadě zeleniny. Ostatní se mu jen smáli: „Cos čekal od zahradníka?“ Také většině ostatních byla neustále nošena jiná jídla, než si objednali, případně byli opakovaně dotazováni, cože si to vybrali. Přesto se nakonec docela chutně najedli.

S ostatními se setkali v bufýtku nad kempem, ale ani zde to nebylo to pravé ořechové, a tak se část z nás přesunula ke stanům a ze zbytků dříví zažehla ohýnek, u nějž jsme pak chvíli poseděli.

Sobota 6. července 2002 (Zbečno – Nižbor; 8,2 km; – Praha): Již dopoledne odjeli domů Kubíni, ostatní pak včetně Figerových, kteří si půjčili při převozu aut v Nižboru kánoí, vyrazili na krátkou plavbu právě do Nižboru. Bylo krásně, poslední den na vodě, a tak se blblo. Zejména na jednom jezu, kde holky jako nějaké divožínky při koupání cvakaly proplovající vlastní, ale i cizí lodě.

Po dojezdu do Nižboru, bylo to již k večeru, odjeli domů Benešici, Melíšci a Boušáci. Ostatní chtěli přespat v ještě strašnějším kempu, než byl ve Zbečně. Hospoda byla plná snědých a důvěru nebudících Dežů, a tak si zajeliauty na večeri jinam. Poté se však rychle přiblížila vydatná bouřka. Lukáš měl teplotu, a jak již bylo napsáno kemp nebyl příliš půvabný, proto nakonec v prvních kapkách mohutné bouře odjeli i oni.

A co si napsal do svého prázdninového deníku malý Kája?

Prázdniny

Jedeme na řeku Berounku a když jsme přijeli tak jsme se utábořili a potom jsme šli do hospody,

další den tak jsme vzali kanoje a jeli jsme po vodě až jsme dojeli do kempu a tam už jsme mněli postvený stany, když jsme jeli na tý vodě tak jsme jeli po jezu a ten jsme ho sjeli 5x a jedn z nich jsme jeli po zadu přednámi byly 2 jezy.

Další den jsme se šli vykoupat a potom jsme vzali loď a mněli jsme před sebou 15 km a jezi nás honila labuť a když jsme jeli tak jsme podkali loď která vezla auta dnes se cvakla 1 loď a zrovna před jezem, když jsme přijeli tak jsme si udělali maso a buřty.

V pondělí jsme jeli okolo zříceniny Vildu asi zasach kulovy blesk ležel v lodi a nehýbal se. v úterí jsme podkali nosadku a ušatku a hledali jsme ztaeného panáka.

Ve stredu jsme bili v hospodě a začalo pršet a koupali jsme se nad jezem.

Ve čtvrtek jsme byli na křivoklátu